

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

سازمان زنان هشت مارس (ایران – افغانستان)

۱۲ اگست ۲۰۱۹

توده ئی شدن مبارزه انقلابی راه را برای در هم شکستن درهای زندان و آزادی زندانیان سیاسی هموار می کند!

زینب جلالیان ، فعال سیاسی

قدریه قادری، فعال سیاسی

یاسمن آریانی، فعال حقوق زنان

منیره عربشاهی، فعال حقوق زنان

مژگان کشاورز، فعال حقوق زنان

مرضیه امیری، دانشجو

ندا ناجی، دانشجو

عاطفه رنگریز، دانشجو

کیوان صمیمی، دانشجو

عبدالرضا کوپایه، فعال محیط زیست

طاهر قدیریان، فعال محیط زیست

نیلوفر بیانی، فعال محیط زیست

سپیده کاشانی، فعال محیط زیست

هومن جوکار، فعال محیط زیست

امیر حسین خالقی، فعال محیط زیست

سام رجبی، فعال محیط زیست

مراد طاهباز، فعال محیط زیست

سپیده قلیان، فعال اجتماعی

علی نجاتی، یکی از مدیران سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه

اسماعیل بخشی، نماینده کارگران نیشکر هفت تپه

سهیل عربی، عکاس و وبلاگ نویس

امیر امیر قلی، عضو نشریه گام

سانار الهیاری، عضو نشریه گام

امیر حسین محمدی فرد، عضو نشریه گام

عسل محمدی، عضو نشریه گام

محمد حبیبی، عضو هیأت مدیره کانون صنفی معلمان

آتنا دائمی، فعال حقوق کودکان

مریم محمدی، فعال حقوق زنان و کودکان

نرگس محمدی، فعال حقوق بشر

نسرین ستوده، وکیل

امیر سالار داودی، وکیل

و و

و صد ها زندانی سیاسی که نام شان به هیچ رسانه ای راه پیدا نکرده است! اینان اسیرانی دردست رژیم جمهوری اسلامی هستند که می خواهد با شکنجه کردن شان، نمایش اعتراف گیری از آنان، تهدید، خودکشی شدن، بریدن احکام طولانی مدت برای شان، اعدام و...، رعب و وحشت را در میان مردم ایجاد کند و آنان را از ادامه مبارزه بازدارد تا بتواند رژیم مستاصل و درمانده خود را نجات دهد!

سی و یک سال پیش رژیم سرکوبگر جمهوری اسلامی برای تثبیت موقعیت خود، دست به سرکوب و قلع و قمع نیروهای آزادیخواه، مبارز، انقلابی و کمونیست زد. اعدام هزاران هزار نفر از بهترین مبارزان جامعه در دهه ۶۰، تشدید فرودستی زنان، سرکوب اقلیت های ملی در کردستان، خوزستان، بلوچستان، ترکمن صحرا و... در خدمت به این هدف بود.

سرکوب روحیه پر شور نسلی که برای دنیائی عاری از ستم و استثمار مبارزه می کرد، خوش خدمتی به امپریالیست ها نیز بود. به همین دلیل امپریالیست ها در برابر کشتار بی رحمانه هزاران هزار زندانی سیاسی، سکوت کردند. سکوت امپریالیست ها در آن دوره مهر تأییدی بود بریکی از جنایت کار ترین رژیم های جهان. قتل عام نسلی مبارز و انقلابی برای امپریالیست ها، نوید جامعه مرده ای را می داد که می توانستند با تکیه بر رژیم جمهوری اسلامی سیستم ستم و استثمارشان را تداوم بخشند!

قصد رژیم جنایتکار جمهوری اسلامی در دهه ۶۰ و تابستان خونین ۶۷ ازکشتار وحشیانه دانشجویان، زنان، فعالان ملیت های تحت ستم، هنرمندان، فعالان کارگری، اعضا و هواداران احزاب و سازمان ها، خصوصاً رهبران انقلابی که از دل مبارزات مردم علیه رژیم ارتجاعی شاه بیرون آمده بودند و نقش مهمی در ترسیم راه و نقشه برای سرنوشتی رژیم جمهوری اسلامی را در سر داشتند، محروم کردن مردم و جنبش های گوناگون از رهبران شان بود.

اگر در دهه ۶۰ رژیم با کشتار نسلی مبارز و انقلابی خود را تثبیت کرد، امروز با زندانی کردن فعالان کارگری، زنان، محیط زیست، اقلیت های تحت ستم، دانشجویان، معلمان، پرستاران و... می خواهد مشروعیت از دست رفته خود را باز گرداند. در شرایطی که رژیم در موقعیت بود و نبودش به سر می برد، مصمم است که با سرکوبگری وحشیانه، از یک طرف در بین توده ها هراس ایجاد کند و از طرف دیگر به امپریالیست ها نشان دهد که هنوز می تواند با سرکوب عریان، جامعه را تحت کنترل خود نگاه دارد. رژیم قصد دارد با سرکوب و زندانی کردن فعالان جنبش

های گوناگون از گسترش این جنبش ها، تعمیق آگاهی انقلابی و خواسته های شان جلوگیری کند تا بتواند نظام لرزان خود را از سرنوشتی نجات دهد.

اگر شرایط و اوضاع داخلی و بین المللی در دهه ۶۰ به رژیم این اجازه را داد که بتواند با از بین بردن یک نسل از بهترین و فداکارترین مبارزان در بند موقعیت خود را به درجات زیادی تثبیت کند، امروز این شرایط تغییر کرده است. امروز، میلیون ها توده مردم سودای سرنوشتی انقلابی تمام و کمال این رژیم را در سر می پروراندند. توده های میلیونی تحتانی در جامعه؛ همان کسانی که روزهای سرد زمستانی دی ماه [جدی] ۹۶ را با شعله های مبارزه ای آشتی ناپذیر با رژیم جمهوری اسلامی گرما بخشیدند. همان کسانی که از توده های محروم، دانشجویان، زنان و..... در خیابان ها، با سر دادن شعار مرگ بر رژیم جمهوری اسلامی، اصلاح طلب، اصول گرا، دیگه تموم ماجرا، به درجات زیادی به توهم انتخاب بین بد و بدتر ضربه زدند.

اگر سردمداران رژیم زن ستیز جمهوری اسلامی در دهه ۶۰ فکر می کردند با تیغ، اسید پاشی برای اجرائی کردن حجاب اجباری، زندانی کردن خیل عظیمی از زنان مبارز و انقلابی و اعدام دسته دسته این زنان می توانند نیمی از جامعه را به زنانی مطیع و فرمان بردار بدل کنند، در مقابل، زنان در زندان های قرون وسطائی و در زندان بزرگ جامعه با مبارزه و مقاومت خود در برابر رژیم و قوانین زن ستیزانه اش که در مرکز آن حجاب اجباری قرار داشت، بذل مبارزاتی را کاشتند. بذری که در طول چهار سال مبارزه و مقاومت زنان علیه حجاب اجباری و سایر عرصه های خشونت بر زنان، در دوران پس از دیماه [جدی] ۹۶ و تغییر شرایط عینی، با تعرضی کردن شکل مبارزه و لغو قانون ارتجاعی حجاب اجباری در کوچه و خیابان، به نهالی جوان ولی پر بار بدل شد. شکوفه هایی از این نهال با برداشتن حجاب و تبلیغ آن در سطح جامعه، با به جان خریدن بازداشت، جریمه، شکنجه، زندان و احکام سنگین، نشان دادند که این نیمه شورش گر، سودای جامعه ای را در سر می پروراند که در سرلوحه آن نوشته شده باشد: بدن زنان متعلق به هیچ دولتی، هیچ مذهبی و هیچ مردی نیست.

در شرایط کنونی که رژیم جمهوری اسلامی در بحران عمیق سیاسی، اقتصادی و اجتماعی دست و پا می زند و از زاویه بین المللی در تنگنا قرار دارد، حمله به زنان و حقوق اولیه شان و در بند کشیدن فعالان جنبش زنان، در دستور کار همه مرتجعان حاکم قرار دارد. بی دلیل نیست که بخش بزرگی از زندانیان سیاسی در شرایط کنونی را زنان تشکیل می دهند. چرا که بنیادگرایان اسلامی حاکم بر ایران نیز از نقش و جایگاه ستراتیژیک زنان در زیر و رو کردن مناسبات کهنه و پوسیده و برقراری مناسبات نوین با خیر اند. آنان از نقش و دخالت زنان در همه جنبش ها، خصوصاً مقابله با حجاب اجباری، خشم و نفرتی انباشته شده را می بینند که اگر رها شود می تواند دودمان شان را بر باد دهد. در این شرایط، بیش از هر زمان دیگری جنبش رادیکال زنان و فعالان آن نه تنها باید موضوع مبارزه علیه حجاب اجباری، جدائی دین از دولت و سایر خواست های خود را به درون سایر جنبش های مبارزاتی ببرد، بلکه باید پرچمدار مبارزه برای آزادی زنان و همه زندانیان سیاسی شود. چرا که پیش گذاشتن این خواست ها در جنبش کارگری، جنبش دانشجویی، جنبش معلمان و..... و همه گیر کردن آن به گسترش مبارزه انقلابی در جهت سرنوشتی رژیم سرکوبگر و زن ستیز جمهوری اسلامی یاری می رساند و شرایط را برای در هم شکستن درهای زندان و آزاد کردن کلیه زندانیان سیاسی، همواری کند.

طرح خواست "آزادی بدون قید و شرط همه زندانیان سیاسی" در همه مبارزات و جنبش ها، با پیش گذاشتن شعار "نه فراموش می کنیم و نه می بخشیم" است که می تواند مرز روشنی را با همه دارو دسته های ارتجاعی در قدرت، فرصت طلبان رانده شده از قدرت و جریانهای طرفدار امپریالیست ها بکشد. چرا که عملی کردن خواست محاکمه

عاملان و آمران جنایتکار کشتار دهه ۶۰ و تابستان ۶۷ و هم چنین آزادی کلیه زندانیان سیاسی، ربط مستقیم به سرنگونی انقلابی رژیم جمهوری اسلامی و برقراری جامعه نوین و انقلابی دارد. جامعه ای که در آن هیچ کس به خاطر داشتن عقاید مخالف، زندانی، شکنجه و اعدام نمی شود.

سازمان زنان هشت مارچ (ایران - افغانستان)

اگست ۲۰۱۹

www.8mars.com//zan_dem_iran@hotmail.com//www.youtube.com/8marsorg

www.facebook.com/8marsorg//https://t.me/eightmars